

Arrest

nr. 124 878 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van partner met dhr. H.A., van Belgische nationaliteit.

Op 16 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2013 werd ingediend door:

Naam: E.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Zouagha

Identificatienummer in het Rijksregister xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Er werden zeven loonfiches ingediend,

Uit deze documenten blijkt verder dat de Belg gemiddeld 958€ verdiende. Dit is niet toereikend zoals hierboven gesteld.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verzoekster werpt in de synthesesemorie een exceptie van onbevoegdheid van de steller van de nota met opmerkingen op. De nota met opmerkingen is opgesteld door de attaché F.M. De bevoegdheid van de attaché kan niet gedelegeerd worden op grond van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 inzake delegatie van bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De attaché heeft zijn bevoegdheid overschreden.

Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) noch het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bevatten bepalingen met betrekking tot verplichte vermeldingen in de nota met opmerkingen. Evenmin leggen deze teksten ter zake enig vormvoorschrift op. Gebeurlijke tekortkomingen hoeven dan ook niet tot nietigheid te leiden, althans niet wanneer de rechten van de andere partijen er niet door worden geschaad. De nota met opmerkingen kan als proceduristuk niet worden gelijkgesteld met een ander besluit uitgaande van dezelfde overheid. De verwijzing naar het ‘delegatiebesluit’ van 18 maart 2009 is dan ook niet relevant. De nota met opmerkingen is op de eerste plaats bedoeld om de verwerende partij toe te laten haar verweermiddelen uiteen te zetten en te antwoorden op de rechtsmiddelen die verzoekster in haar verzoekschrift heeft ontwikkeld. Het doet er weinig toe dat de nota met opmerkingen ondertekend is door een ambtenaar die in voorkomend geval niet van een regelmatige bevoegdheid doet blijken, wanneer het dossier door de verwerende partij regelmatig werd overgemaakt en de verzoekster niet beweert dat haar belangen geschaad werden en niet blijkt dat het verloop van de procedure werd gehinderd (RvS 15 december 1987, nr. 29.011, Boone; RvS 27 oktober 1959, nr. 7.344, Molle).

De exceptie van onbevoegdheid van de steller van de nota met opmerkingen wordt verworpen.

2.2 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op omdat na een eventuele vernietiging van de beslissing dezelfde beslissing moet worden genomen. Zij zet het volgende uiteen:

“Verzoekende partij heeft geen belang bij zijn kritiek wanneer de overheid na een eventuele vernietiging hetzelfde moet beslissing.

M.b.t. artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet is de overheid gebonden.

Diens kritiek ter zake is aldus onontvankelijk.”

Het enkele gegeven dat een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen wijziging tot gevolg heeft van de verblijfssituatie, volstaat nog niet om verzoekster het belang te ontzeggen bij het beroep in zoverre dit betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dringt zich ook op dat verzoekster, in een eerste middel, de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en dit omdat geen wettelijke basis wordt gegeven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten en zij aldus niet kan nagaan op basis van welke wettelijke grondslag hiertoe werd besloten. Verder dient ook te worden benadrukt dat de vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Verweerder lijkt te beweren dat hij bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster – niet anders vermag dan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet, doch de vaststelling dringt zich op dat het thans ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten geenszins aangeeft te zijn genomen in toepassing van deze wet. Er kan dan ook geenszins worden vastgesteld dat verweerder in deze situatie niet anders vermag dan over te gaan tot een identieke beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat verzoekster het vereiste belang kan worden ontzegd bij een behandeling van voormelde door hem opgeworpen grief en bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 40ter en 42, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Uit de voorgelegde documenten blijkt verder dat de Belg gemiddeld 958euro verdiende. Dit is niet toereikend zoals hierboven gesteld.”

Dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster van oordeel is dat een loutere verwijzing door de verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten niet voorstaat.

Verzoekster verwijst hieromtrent naar het arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 in de zaak Chakroun (C-578/08).

Het Hof is van oordeel dat bij de beoordeling van de stabiele en regelmatige inkomsten rekening mag worden gehouden met nationale minimumlonen en pensioenen, maar dat deze bevoegdheid niet onbepaald is. Een bepaald referentiebedrag mag worden vastgesteld, maar de gezinshereniging mag niet zonder meer worden uitgesloten wanneer hier niet aan wordt voldaan zonder de individuele situatie van iedere aanvrager in concreto te beoordelen.

Dit betekent concreet dat wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals in casu, de Dienst Vreemdelingenzaken een behoeftenanalyse moet maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

De aanvraag gezinshereniging kan niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

Dat de bestreden beslissing in casu geen 'individuele behoeftenanalyse' heeft uitgevoerd.

De bestreden beslissing heeft niet in concreto geoordeeld, doch enkel het bedrag (120% van het leefloon) als norm gesteld.

Dat verzoekster tot slot verwijst naar het arrest nr. 78 310 van 29 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd en in strijd met art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“B. Verzoekende partij werpt de schending op van artikel 17 richtlijn 2003/86/EG, van de artikelen 40ter en 42 tweede lid van de Vreemdelingenwet evenals van artikel 3 van de Wet op de Motivering Bestuurshandelingen.

In de bestreden beslissing zou geen individuele behoefteanalyse worden gemaakt.

Vooreerst wordt opgemerkt dat 958 Euro zich ruim onder het referentiebedrag dat in artikel 40ter wordt vooropgesteld situeert.

Daarnaast wordt uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd dat betrokkene slechts zeven loonfiches heeft voorgelegd [ter beoordeling van hun aard en regelmatigheid in het kader van voormelde bepaling].

Op basis hiervan worden geen “stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” aangetoond (cf. artikel 42 van de Vreemdelingenwet) .

Dat is het determinerend motief van de bestreden beslissing.

Zonder stabiele en regelmatige inkomsten wordt “individuele behoefteanalyse” problematisch.

Te meer omdat de vreemdeling, op wie eveneens de plicht van behoorlijk burgerschap rust, nalaat om in zijn verblijfsaanvraag aan te geven waarom hij met ruim minder dan het referentiebedrag, meent te zullen toekomen.

De kritiek is ongegrond.”

3.3 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel betoogt verzoekster dat in de motieven van de bestreden beslissing louter wordt verwezen naar de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen inkomensvoorwaarden en dat zijn concrete situatie niet in overweging wordt genomen. Refererend aan het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C-578/08, *Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse Zaken*, Jur. 2010, I, 1839), merkt verzoeker op dat de door de vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Verzoekster is van oordeel dat de aanvraag niet automatisch kan worden geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet *in concreto* geoordeeld doch enkel het bedrag als norm gesteld. Verzoekster stelt dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet had moeten nagaan of haar Belgische partner verzoekster kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoekster betwist niet dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon beperkt is tot gemiddeld 958€ per maand. Anders dan verwerende partij in de nota met opmerkingen voorhoudt, oordeelt verweerder in de bestreden beslissing niet dat het inkomen “geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” aantoont maar oordeelt verweerder daarentegen uitdrukkelijk dat het inkomen “niet toereikend” is.

Verzoekster stelt terecht dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch kan worden geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen

voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekster kan worden gevolgd in haar stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel alsook van het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Nu de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd, heeft dit tot gevolg dat het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt en dient te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 16 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN